

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

Saaledes som Forholdene nu foreligger, er Udgifterne ved Smørordningen beregnet til ca. 55,3 Mill. Kr., hvoraf Tilskuddet til Hjemmemarkedsprisen andrager ca. 24,2 Mill. Kr., og Tilskuddet til Eksporten ca. 31,1 Mill. Kr., hvorfra saa gaar det forventede Overskud af Smørordningen i indeværende Høstaar paa ca. 20 Mill. Kr. Udgifterne ved Flæskeordningen er efter de Ændringer, der er foretaget i det andet høje Ting, beregnet til at være ca. 37,8 Mill. Kr., heraf i Tilskud til Hjemmemarkedet ca. 22,5 Mill. Kr. og i Tilskud til Eksporten ca. 15,3 Mill. Kr.

Hvad endelig angaar Forslaget til Lov om en Ægordning, skal jeg, som jeg ogsaa har anført i min Fremsættelsestale i Folketinget, pege paa, at Forslaget jo er betydelig mindre vidtgaaende end de to Forslag om Smør og Flæsk, idet der kun tages Sigte paa at yde Tilskud til Eksporten af Æg og endda kun at yde Tilskud, saafremt denne Eksport finder Sted til en fob-Pris, der er mindre end 3 Kr. 13 Øre pr. kg, hvilket praktisk talt vil sige, at der kun ydes Tilskud til Englandseksporten. Man har nemlig fundet det forsvarligt at lade Prisen paa Æg, som eksporteres til andre Lande end England, og Prisen paa Æg, der sælges paa Hjemmemarkedet, danne sig frit.

Jeg skal med disse korte Bemærkninger anbefale Lovforslagene til velvillig Behandling og Vedtagelse i dette høje Ting.

Kr. Johansen: Jeg maa sige, at da Aviserne bragte de første Forlydender om de Priser, man skulde til at regne med som Producentpriser, vakte de i adskillige Kredse ikke saa lidt Forundring. Der var ogsaa inden for Landbrugskredse en vis Skepsis med Hensyn til, om det nu ogsaa var nødvendigt, at man fik Priserne sat op i de Højder, der her var Tale om. Under de Forhandlinger, der har været ført her i Rigsdagen, har man i og for sig heller ikke faaet denne Tvivl afkræftet.

I Fjor vedtog Rigsdagen jo en Ordning, der satte Afregningsprisen paa Smør til 4 Kr. pr. kg og Afregningsprisen for Flæsk til 2 Kr. 59 Øre. Der var dengang fra alle Sider Enighed om, at det var rimelige Priser, og man har en vis Garanti for Rimeligheden deri, at det var den samme Landbrugsminister, der gennemførte den Ordning, som nu møder med de Forslag, vi her har til Behandling. Der nævnes adskilligt som Bevis for, hvor nød-

vendigt det er, at Priserne forhøjes til det, som her er foreslaaet, og til endnu højere Priser, som kræves fra adskillige Hold.

Jeg maa deroverfor sige, at jeg skal ikke komme ind paa at anvende den Mængde af Tal, som er anvendt i det andet høje Ting. Naar man i en saadan Debat hører de mange Tal fra den ene Side og fra den anden Side, bliver man i Virkeligheden mere desorienteret end orienteret om, hvad der er det rette. Men jeg vil pege paa et Par Ting, som synes at have haft Interesse i Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvad der kan siges at være en rimelig Pris og rimelige Vilkaar at byde Landbrugserhvervet. Man taler om Forrentningsprocenten og Produktionsomkostningerne. Hvad angaar Forrentningsprocenten, er det jo rigtigt nok, at den har været faldende, men jeg tror ganske vist, at de urimelig høje Ejendomspriser, som har vist sig i Handelen med Landbrugsejendomme, i høj Grad har bidraget til den faldende Forrentningsprocent. Dersom denne skulde være Udtryk for virkelig urentable Vilkaar for Landbruget, maatte det jo give sig Udslag i faldende Ejendomspriser, men det har vi i hvert Fald ikke mærket noget til endnu. Det er muligt, det kan komme senere; det kan komme som Følge af Eengangsskatten, og det kan komme som Følge af mindre Pengerigelighed, men endnu har man som sagt ikke mærket noget til faldende Ejendomspriser, som skulde være en naturlig Følge af svigtende Rentabilitet.

Og hvad angaar Omkostningerne, saa indrømmer vi ogsaa, at de er blevet større, — større, end de var i Fjor, og vi har ogsaa ønsket at tage Hensyn hertil. Men hvis virkelig Produktionsomkostningerne skulde være steget saa meget, at det er urentabelt at drive Landbrug med de Priser, saa forbavses man over de Skatteansættelser, som blev foretaget i hvert Fald sidste Nytaar — det var jo paa Grundlag af Indkomsterne i 1945. Her mærker man heller ikke til noget Fald, det er tværtimod gode Indkomster, der er regnet med, og det vil man kunne faa bekræftet ved at undersøge Skatteansættelserne. Jeg har ikke Overblik over det som Helhed, men har kun Stikprøver, om jeg saa maa sige, at holde mig til, og de viser i hvert Fald ikke nogen nedadgaaende Tendens. Jeg er tilbøjelig til at tro, at dersom vi ikke gav en vis Forhøjelse, vilde Indkomsterne for indeværende Aar have en Tilbøjelighed til at bevæge sig nedad. Det erkender vi, og der-